

DE ANDRES METODE

KRITIKK AV GUSTAV S. BORGERSEN (05.02.2018 00:00 | SIST ENDRET: 14.06.2018 11:17)

«Andre premisser», som åpnet 25. januar i Trondhjems Kunstforenings lokaler, er andre utstilling med de fire kunstnerne Line Anda Dalmar, Kristin Velle-George, Hilde Frantzen og Nina Bang Larsen, som alle har bakgrunn fra Fakultet for Kunst, musikk og design ved universitetet i Bergen. I 2016 åpnet de fire «Ukjent prosedyre» i Visningsrommet USF i Bergen, og begge disse utstillingstitlene peker mot en annerledes fremgangsmåte eller prosess mot utstillingsåpning.

Dette *andre* og *ukjente* går, kort sagt, ut på å prøve ut og realisere hverandres kunstneriske metoder.

Allerede i presentasjonsteksten trigges nysgjerrigheten for dette nye prosjektet: «Noe av det verste en kan tenke seg som kunstner, er å bli kopiert av andre, eller å ubevisst lage noe som ligner på noen andres arbeider», står det, som en tese. Men hva skjer når man med belegg og etter beste evne forsøker å «være» en annen kunstner, fullt og helt?

En interessant dikotomi kommer her til syne: På den ene siden går denne måten å arbeide på, denne metodologien – eller de såkalte andre premissene – imot alle oppfordringer om å komme frem til «sin stil» eller «varemerke» som kunstner. Å forlate sin egen innfallsvinkel til fordel for tre andres er i seg selv en negasjon av denne metodetvungen eller oppfordringen fra et marked om å finne en autentisk stilistisk trygg havn - om å skulle *brande* seg selv som kunstner.

I fortsettelsen av disse tankene kommer kompleksiteten i hva som i det hele tatt er en kunstners metode til syne. Som et fruktbart utgangspunkt for refleksjon over eget kunstnerskap åpner dette prosjektet samtidig opp for å reflektere over hva metode er eller kan være - både for den enkelte kunstner og kunstnergruppen. For er ikke det som går under den løselige betegnelsen «kunstnerisk metode», en konstant vekslende, høyst individuell kombinasjon av flere faktorer; som materialvalg, fremgangsmåte, teknikk, tematikk og forhåndsplanlegging eller improvisasjon?

Ett verk skal etterlates av hver enkelt kunstner, som en «original», en mal eller pekepinn for de andre. Dette tvinger de fire kunstnerne til å reflektere over hva som nettopp særpreger hver og én av dem. Og prosjektet er - i hvert fall i teorien - et eksempel på at man kan lære seg selv å kjenne i møte med andre. Med fare for å fremstille prosjektet som kunstmetodologisk kollektiv-coaching, er det da i denne usikre posisjonen Anda Dalmar, Frantzen, Bang Larsen og Velle-George har plassert seg.

Verkslisten er en tekstvegg av navnepar - bestående av de samme fire navnene i alle mulige kombinasjoner - og den er illustrerende for hva som møter en som besøkende gjennom de to etasjene.

Her gjenkjennes elementer av det ene i det andre. Materialer, farger og teknikker florerer i så mange variasjoner og forskjellige kombinasjoner at det er nærmest umulig å kartlegge utstillingen - selv etter å ha klarlagt hvilke fire verker som er «det originale» de andre har forholdt seg til.

Om forholdet *original* og *kopi* er selvfølgelig en interessant tematikk man kan forfølge i denne forbindelse. Man kan si at denne problematikken blir konfrontert her. De tematiske og materielle fragmentene i denne utstillingen – reminiserer fra de fire «originalene» – utgjør et ullent terreng. Det særpregete artefaktet er blitt tilsidesatt, til fordel for et mer konseptuelt lende. Det er i grunnen betrakterens egen utholdenhet som er avgjørende her, og det beste er nok heller å bare la verkene flyte inn i hverandre, glemme hva som er hvem, og ta det hele som en smått psykedelisk verksvandring der steiner og mineraler, myke fargerrike plysjstoffer, plantevekster, sort-hvitt maleri samt kryptisk installasjonskunst fletter seg sammen til det som definitivt vil stå som en av kunstvårens mest mangfoldige utstillinger.

Men det er også i sjongleringen av alle disse forholdene at utstillingen gir et uforløst inntrykk. Mellom kunstnerisk selvutvikling og formidling og mellom teori og praksis må det tas en rekke valg for å stramme til, sette i sammenheng eller for å få det hele til å fungere som en helhet. Riktignok er kafélokalene i underetasjen nokså utfordrende for alt som går utover rammene av pyntelig billedkunst, og her har kunstnerne gjort en finfin jobb med å fordele verkene - lokalenes utfordring tatt i betraktning.

Usikkerheten min bunner i to erkjennelser: Måten verkene liksom fremstår lukkede for meg - som vel utførte øvelser uten fortsettelse - og det manglende avtrykket etter en kuratorisk hånd, noen som skyver verksutvalget ut av residency-verkstedet og inn i utstillingsrommet.

Det sagt, de fire har gjort hva som står oppgitt, og dét med et lite knippe svært stimulerende verker. Og kunstnerne selv går nok helt sikkert ut av dette med høynet bevissthet om hva som kjennetegner deres egne kunstneriske metoder - og de andres. Utstillingens erkjennelsesmessige potensial kan nok her, i hvert fall for kunstnerens egen del, sies å ha blitt utnyttet.

Andre premisser, står til 25. februar 2018

Trondhjems Kunstforening

Med Line Anda Dalmar, Kristin Velle-George, Hilde Frantzen og Nina Bang Larsen.

En faglig samtale med kunstnere og Ulla Angkjær Jørgensen NTNU, om ghost artist-metoden vil foregå i Trondhjem kunstforenings lokaler den 14. februar 2017.

Related news

- [Det umulige hjemmet](#)
- [Røtter fra fremtiden!](#)
- [En torn i kjøttet – samtale med Lars Ø. Ramberg om Kapitalistischer Realismus](#)
- [Oops! Fanget av konvensjonene](#)
- [Handlingsmettet hokuspokus](#)
- [En färgglad fender](#)

[Subscribe to comments](#)

ARTSCENETRONDHEIM er et prosjekt som setter fokus på kunstscenen i Trondheim. Driftet med [ZENPHOTO](#)